

Jubileusz nestorki poznańskiej bohemy

(Dokończenie ze strony 3)

Helena Gordziej poznałam dziesięć lat temu. Dawno, czy niedawno? Byłam początkującą. Dopiero co wkroczyłam na literacką drogę. Za poradą Ryszarda Daneckiego nawiązałam kontakt z Heleną. Nie sądziłam wtedy, że nasza przyjaźń przetrwa „bez awarii” przez te wszystkie lata, że wspierana Jej słowem i radami zdołam wydać kilka poetyckich tomików. Biorąc mnie wtedy pod „swoje skrzydła”, zauważyła tlącą się iskrę. I tak jak wtedy, także teraz mogę przyjść do Niej z każdym problemem nawet prywatnym. Nigdy nie odmówiła mi swojej pomocy. **Helena Gordziej** w świat literacki wprowadziła wiele osób. Bez oczekiwania na jakiegokolwiek korzyści materialne, aczkolwiek oczekiwała słowa które w takich sytuacjach powinno mieć miejsce. To proste słowo, dziękuję...

Foto: Andrzej Dębowski

Helena Gordziej

Helena Gordziej doskonale potrafi pracować rozmówcą dogłębnie poznając jego psychikę i charakter. W swojej ocenie jest bardzo surowa i krytyczna. I za to jestem Jej niezmiernie wdzięczna. Bo właśnie za sprawą jej życzliwości i zaangażowania, poznańskie środowisko literackie wzbogaciło się o kilku dobrych poetów, a Związek Literatów zyskał nowych członków. Życząc Helenie dalszych lat w dobrym zdrowiu i pomnażaniu wierszy, tą drogą, tym listem pragnę podziękować za wszystkie przetrwane razem lata.

Barbara Tylman

Helena Gordziej

Etiuda

wybrała szalone tempo
szybkie niczym bicie serca
rozbudzone miłością
Pędzi stopniami klawiszy
przed kim ucieka
kogo goni
Wszędzie pustka
Tabun koni
rozprzestrzenił się na stepie
nie ma przepastnych borów
ani gór wysokich
Codziennosc odziana w łachman
miłosierdzia
źberze pod kościołem

Wilcza noc

z herbem księżycy
na granatowej tunice nieba
jest groźna
Echo nabiera ostrości dźwięków
czerni świerków zacięta
nieustępliwa natręctwem igieł
Droga leśna ziele pustką
człowiek nie ma odwagi
iść po niej
lęk i samotność
porażają kroki
groza przyczajona za starodrzewiem
szczerzy wilcze kły
wyje przeciągłe nokturn mordu
Żaden z kompozytorów
nie odważył się na stworzenie
etiudy strachu zjeżonego
pohukiwaniem sowy
a przecież to doskonały wtór
do kompozycji Natury

Nokturn

Fantazja i wyobraźnia
zakłętę w klawiszach wszczepiają
niepokój w elastyczność palców mistrza
Poważę chwili czerpie natchnienie
ze źródła wyobraźni
Czas kapryśny kosmopolita
przycichł
nie drażni wskazówek zegara
senny
zmęczony
może zakochał się
w harmonii dźwięków
Dopał mnie jego nastrój
powilgotniały oczy
spoglądałam na kolorowy portret
młodej kobiety
dostrzegam w jej oczach
smutek
patrzy na mnie
jakby chciała postawić zarzut
postarzałej twarzy

* * *

Nigdy nie byłam
na paryskich salonach
ale wyobraźnia łakoma
wszystkiego co mnie otacza
dotarła tam bez trudu
Słyszę rewolucyjną etiudę
bitewny wicher
pomruk burzy mknącej
po klawiaturze fortepianu
Burza podnieca słuchaczy
spiętrza miłość Ojczyzny
miota się między akordami
a biciem serc
wzrusza
przywołując czas zaprzeszyły
myślom przywraca
szlachectwo pamięci
sławi uroki kraju
skąd nasz ród

Ręce

Popatrzyłam na swoje ręce
i nie chciałam się do nich przyznać
Napięte żyły
chropowata skóra pełna zmarszczek
Czy to są moje ręce pytałam
sama siebie
i zaraz znalazłam odpowiedź
Przecież wiesz jak ciężko pracowały
przez osiemdziesiąt lat
ile przeniosły ciężarów
bliskim i obcym pomagały w trudach
dźwigania życia
Nie dziw się wyglądowni
byłaś potrzebna
spełniona w pomaganiu słabszym
Nie podtykaj rąk ludzkim oczom
połóż je na grzbiecie psa
psy tulą się do ciebie gromadnie
nie patrz na wygląd
Z miłością liż twoje dłonie
twarz
i to jest właśnie najwyższa zapłata
od życia

„Izba wiatru”

stara stodoła
pełna dziur
wciskał się przez nie
grał na niewidzialnej
okarynie tak rzewnie
że poruszały się kopy siana pachnącego
ziołami
zasłuchane w melodie
nie czuły chłodu
Wiatr nagle przerywał koncert
szczelinami desek
wymykał do lasu
żeby na organach sosen
ćwiczyć nowe utwory